

delse for den vedkommende personlig et godt Stykke videre end Loven af 11te April 1890 (jfr. sammes § 3, 1ste Stk. in fine). Da imidlertid Forkyndelse for paagældende selv under alle Omstændigheder giver den største Betyggelse, er den her givne Regel formentlig at foretrække, og da særlig for kriminelle Sagers Vedkommende, hvor den paagældende netop let kan tænkes at sky sin Bopæl eller sit sædvanlige Opholdssted.

Det i det nævnte Stykke indeholdte Paalæg til Stævningmændene maa i øvrigt forstaas saaledes, at disse, hvis de forud vide eller ved Henvendelse paa den paagældendes sædvanlige Opholdssted faa at vide, hvor han kan træffes inden for Retskredsen, bør begive sig til det paagældende Sted. For saa vidt de ikke træffe ham der, men vises andet Steds hen og saaledes maaske fremdeles, beror det naturligvis til syvende og sidst paa et Skøn, i hvor vidt Omfang de skulle følge saadanne yderligere Henvisninger. Er den søgte en bosiddende Mand, om hvem der ingen Grund er til at antage, at han forsætlig holder sig skjult, vil Vanskeligheden ved at træffe ham personlig i Reglen ikke være uoverkommelig. Hvis den søgte derimod maa antages forsætlig at holde sig skjult og det endogsaa for dem, der under almindelige Forhold kende hans Opholdssted, eller hvis i alt Fald den Besked, Stævningmændene faa af dem, der ere nærmest til at give Besked, ikke gør noget paalideligt og bestemt Indtryk, maa Stævningmændene, lige saavel som naar slet ingen Oplysning er at faa, være berettigede til at gaa frem efter Reglerne i Litra b eller eventuelt Litra c. At Stævningmændene i øvrigt i Tvivlstilfælde hellere maa gøre for meget end for lidt for at træffe den paagældende personlig, for saa vidt saadant blot kan ske uden skadeligt Tidsspilde, følger bl. a. af Reglen i Slutningen af nærværende Paragraf. — For saa vidt det paa Bopælen (Kontor etc.) meddeles Stævningmændene, at vedkommende midlertidig opholder sig i Udlandet, ville de have at foretage Forkyndelsen efter Reglerne i Litra b (jfr. § 87). — Meddeles det dem, at vedkommende midlertidig opholder sig i en anden Retskreds, kunne de, om de have Tid dertil, og det ikke kræver særlige Udgifter, selv begive sig til paagældendes Opholdssted for at foretage Forkyndelsen (jfr. § 82, 1ste Stykke in fine); i modsat Fald maa de tilbagelevere Meddelelsen som derefter maa sendes til Forkyndelse i Overensstemmelse med § 83.

Ordet „Sted“ i Slutningen af Litra a maa forstaas overensstemmende med den Tanke, der ligger bagved den paagældende Regel, nemlig at de omhandlede Handlinger ikke maa forstyrres. Der vil saaledes f. Eks. ikke være noget i Vejen for, at en Stævning forkyndes for en Graverkarl, der arbejder i den ene Ende af en større Kirkegaard, samtidig med at der er Begravelse i den anden.

Politiets Stilling, naar Forkyndelsen i Henhold til Litra c henvises til det, maa bestemmes dels ved de for dette særlig givne Regler, dels ved Kapitlets almindelige Regler, men dels endelig ogsaa ved Analogien af de for Stævningmændene givne Regler. Heraf følger bl. a., at Politiet, der efter at have faaet Meddelelsen overleveret til Forkyndelse, hurtigst muligt skal sætte sig i Bevægelse (jfr. Litra c in fine), først og fremmest bør rette sine Bestræbelser paa at foretage Forkyndelsen for den paagældende personlig, hvis han er her i Landet, samt at Forkyndelsen bør foretages af 2 Personer.

§ 90.

Under denne Paragraf falder f. Eks. Underretning til Parterne om Retsmøder, som de ere berettigede, men ikke pligtige at overvære (jfr. f. Eks. §§ 207 og 331). Navnlig mærkes, at *alle* Meddelelser fra Retten til Paatalemyndigheden gaa ind under Reglen, ogsaa de, for hvilke der i tilsvarende Tilfælde er givet særegne Regler, naar Meddelelse sker til den Sigtede. Saadanne Meddelelser bør nemlig foregaa paa den Maade, som er almindelig ved Meddelelser mellem offentlige Myndigheder. Uden for nærværende Paragrafs Regler falde selvfølgelig Tilsigelser efter §§ 105 og 129.

Kapitel X.

Rettens Raadslagninger og Afgørelser.

Dette Kapitel adskiller sig kun paa følgende Punkter fra det tilsvarende Kapitel i det tidligere Forslag:

I § 95 er udtrykkelig udtalt, at Domme og Kendelser skulle afsiges i et Retsmøde, hvorhos der i Paragrafens Slutning er tilføjet en Bestemmelse om, at „Beslutninger“ saavel som Kendelser af blot procesledende Beskaffenhed kunne omgøres af Retten, naar ny Oplysninger foreligge.